

רע"פ 4205/16 - עופר ברامي נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4205/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
עופר ברامي

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד מיום 19.6.2016 בעפ"ת 15-11-46805 שנitin על ידי כבוד השופט העמיתה ק' רג'יניאנו; ובקשה לעיכוב ביצוע

בעמ"ד דוד גולן בשם המבקש:

החלטה

1. לפניו בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד (השופט העמיתה ק' רג'יניאנו) בעפ"ת 15-11-46805 מיום 19.6.2016, בגין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דין של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופט ר' רז) בת"ד 13-08-2015 מיום 8.9.2015, ועל גזר הדין מיום 8.10.2015

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המיחס לו עבירות של סטייה מנתייב נשעה, לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"); נהיגה בראשנות, לפי סעיף 62(2) בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); גרימת נזק, לפי תקנה 21 לתקנות התעבורה; נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) בצירוף סעיף 64(ב) לפקודת התעבורה (להלן: "עותת נהיגה בשכרות"). על פי עובדות כתב האישום, בסמוך לשעת חצאת ביום 3.1.2013, המבקש נהג ברכבו באופן רשלני בכביש 4 לכיוון דרום. בשלב מסויים,

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

הוא סטה עם רכבו שמאלה והתנגש ברכב פרטי אשר נסע במסלול המקביל (להלן: הרכב הנוסף), וכתוצאה מההתנגשות סטה רכבו של המבוקש ופגע בעקבות הבטיחות מצד הכספי. כתוצאה מהתאונה ניזוקו כל' הרכב ונחבלו בגופם המבוקש, נסוע ברכבו ונוהג הרכב הנוסף. עוד תואר בכתב האישום כי המבוקש נהג ברכב כשהוא שיכור, וזאת ממשום שישרב להיבדק בבדיקה נשיפה.

3. המבוקש הורשע בבית המשפט לטעבורה ביום 8.9.2015, לאחר שמייעת עדים. בית המשפט לטעבורה דחה את טענת המבוקש כי סטה מנטיב נסיעתו בשל תקר בצמיג, ומצא כי ההתנגשות עם הרכב הנוסף נגרמה בשל נהיגתו המהירה של המבוקש. באשר לעבירה הנהיגה בשכרות, בית המשפט לטעבורה ציין כי הנאשם אمنם הסכימים מילולית לביצוע בדיקת נשיפה ואף חתום על טופס הסכמה, אולם בפועל הוא לא נשף אויר בפניהם המסייעים למבחן תוצאה בבדיקה "ינשוף". בית המשפט לטעבורה לא קיבל את נימוקיו הרפואיים הנטענים של המבוקש לכישלונו לנשוף די אויר לביצוע הבדיקה - ובינהן טענה לקיומה של מחלת אסתמה או מכיה שקיים מחלת האוויר - ומצא כי המבוקש ביקש להכשיל את ביצוע הבדיקה. לחיזוק מסקנה זו, בית המשפט לטעבורה אף הפנה לכך שטרם התבקש לבצע בבדיקה ינשוף, הכשיל המבוקש בבדיקה באמצעות מכשיר "נשיפון". כמו כן, בית המשפט לטעבורה דחה את טענת המבוקש כי היה על השוטר מפעיל הינשוף להסביר לו, בנוסף להסביר הכללי על משמעות הסירוב לעורוך את הבדיקה, גם על העובדה כי אי-מתן אויר מספיק בבדיקה עשוי להיחשב לשIROB.

4. ביום 8.10.2015 גזר בית המשפט לטעבורה את עונשו של המבוקש. בית המשפט לטעבורה הדגיש כי עונש פסילת המינימום הקבוע בצד עבירות נהיגה בשכרות הוא 24 חודשים, וכי צירוף עבירות הנהיגה ברשלנות וجرائم תאונת דרכים מעמיד את מתחם הפסילה על 36-39 חודשים. בנוסף, בית המשפט המחייב קבע מתחם לעונש מאסר והעמידו בין עונש מאסר על תנאי לבין מספר חודשים מאסר בפועל. נוכח עבורי התעבורת של המבוקש ונסיבותו האישיות, בית המשפט לטעבורה גזר עליו 7 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או נהיגה בזמן פסילה; 32 חודשים פסילה בפועל; 6 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים; וכן כמספר בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תחתם.

5. המבוקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחייב, וערערו נדחה. באשר לנסיבות לתאונת, בית המשפט המחייב הטיעם כי הערעור נוגע לנסיבות של בוחן התנועה אשר דחה את הטעונה בדבר כשל בצמיג ברכבו של המבוקש, וכי לא נמצא טעם להתרבות בנסיבות אלה. אשר לעבירות הנהיגה בשכרות, בית המשפט המחייב חזר על נימוקיו של בית המשפט לטעבורה, כי הטענות בדבר מצב רפואי אשר מנע מתן אויר מספיק בבדיקה הינשוף לא נתמכה במסמכים כלשהם - ועל כן מצא כי המבוקש הכשיל את הבדיקה. בית המשפט המחייב אף לא קיבל את טענת המבוקש כי היה על השוטר מפעיל הינשוף להסביר לו חד-משמעות שם לא ינסה לנשוף בכל כוחותיו ייחסק כמה שמנסה להכשיל את הבדיקה. בכל הנוגע לגזר הדין, בית המשפט המחייב מצא כי בית המשפט לטעבורה העניק משקל הולם בנסיבות העניין לנסיבות התאונת, לעבורי הפלילי והתעבורת של המבוקש, וכי העונש שהושת עליו הוא ראוי ומאזן כראוי בין האינטרסים הציבוריים לבין נסיבותו האישיות של המבוקש. מכאן הבקשה שלפני.

6. בבקשת רשות הערעור, המבוקש חזר על טענתו כי היה על השוטר מפעיל הינשוף להזהיר אותו כי אי-מתן אויר מספיק בבדיקה כמווהו כסירוב לבדיקה. המבוקש מצין כי על פי סעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה, שוטר הדורש מנוהג רכב לחת דגימת נשיפה, חייב לבקש הסכמה תוך שהוא מסביר את המשמעות המשפטית של סירוב לחת דגימה, המובהרת בסעיף 64 לפקודת התעבורה. לעומת זאת, הוא הסכים לבצע בבדיקה וכשל בה - אך אילו היה מוסבר לו כי אי-מתן אויר בנסיבות מסוימות כמווהו כסירוב לבצע בבדיקה בשל הכשלה, היה מתאים להשלים את

הבדיקה כנדרש.

בנוסף, המבוקש סבור כי בית המשפט המחויז שגה בקביעתו כי המבוקש לא כפר בתקינות המכשיר הינשוף. לגישתו, הוא תקף את תקינות המכשיר בדיון ההוכחות, והמשיבה לא עמדה בנטול להראות את תקינות המכשיר ולא הציגה תצהיר תעודת בלון בצדוד לטעות הבלון אותה הגישה. לבסוף, המבוקש סבור כי בית המשפט המחויז התייחס בגזר דין לניסבה לחומרה שלא הייתה חלק מכתב האישום, באשר ציין כי המבוקש נהג שיכור "וגרם לתאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש". המבוקש מצין כי נהייה ברשותו הגורמת חבלה של ממש מהוועה סעיף עבריה נפרד וחמור יותר, בו הוא כלל לא הוואם.

7. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבוקש נדון בפני שתי ערכאות, והלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנים שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקירה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחזון נ' מדינת ישראל (22.4.2010))). לא מצאתי כי עניינו של המבוקש מעורר שאלה משפטית עקרונית המצדיקה את התעבויות של בית משפט זה, שכן טענותיו בדבר תקינות בדיקת הינשוף והכשלת הבדיקה על ידו נוגעות לנسبות עניינו הפרטני בלבד.

8. בכל הנוגע לשירוב להיבדק על דרך של הcesta, אין מחלוקת כי המבוקש הזהר על ידי השוטר מפעיל הינשוף כי סירוב להיבדק מקיים גndo חזקה שנגаг בשכירות, וכי המבוקש חתום על כך שהוא מסכים לבדיקה. עם זאת, שתי הערכאות הקודומות מצאו כי המבוקש ביקש להוכיח את הבדיקה למורות הסכמתו, ודחו את הסבירו הרפואים לכך שלא ניתן אויר מספיק. בפרט, בית המשפט לטעורה מצא כי טענת המבוקש שהוא חש כי הוא עומד להתעלף כאשר נשף במכשיר, אינה עולה בקנה אחד עם סירובו להתפנות לבית החולים לשם קבלת טיפול רפואי, וכי המבוקש אף לא אמר זאת לשוטר מפעיל הינשוף. בנסיבות אלה, משנדחתה גרסתו העובדתית של המבוקש כי אילו היה מזוהה במפורש בדבר המשמעות של אי-מתן אויר מספיק, היה מתאם לעבור את הבדיקה – איני סבור כי יש בשאלת העקרונית אותה מעוניין המבוקש לעורר כדי לסייע לו, וمشך אין היא מצדיקה מתן רשות ערעור.

9. נותרה הטענה בדבר חומרת העונש שהוטל על המבוקש. כידוע, הלכה היא כי טענות לעניין חומרת העונש אין מQUITות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת מדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015); רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014)).
במקרה הנדון, אני מוצא כי עונשו של המבוקש הוא ראוי מכלול נסיבות העניין, וכי הוא משקף היטב את האיזון בין חומרת נסיבות העבירות אותן ביצע והתאונה לה גרם לבין נסיבותו האישיות. אין בידי לקבל את טענת המבוקש כי בית המשפט המחויז סבר כי עונשו של המבוקש הוא ראוי בשל נסיבה לחומרה שאינה חלק מכתב האישום. התיחסותו של בית המשפט המחויז לכך שה מבוקש גרם לתאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש נאמרו כהצדקה לעתרתה של המשיבה לעונש מאסר בפועל, ולא ביחס לעונש הרואו למבוקש במקרה הנדון. מכל מקום, משבית המשפט המחויז רק אישר את גזר דיןו של בית המשפט לטעורה, ומשלא הועלטה טענה כי בית המשפט לטעורה התייחס לנסיבה זו בגין הדין – איני מוצא בכך טעם להתערבות בפסק דיןו של בית המשפט המחויז. נכון כל האמור, אני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

10. סוף דבר, הבקשה נדחתת. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה מתיקתית.

ניתנה היום, י"ח בא'יר התשע"ו (26.5.2016)

שפט

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il